

forvridning totalt har udmanøvreret private kursusudbydere.

Endelig skal en reform medføre, at de nuværende rammebevillinger ændres til taxameter-tilskud, og godtgørelsessystemet skal forenkles og gøres mere overskueligt for såvel brugerne som virksomhederne. Det er vigtigt, at en reform også sikrer, at små og mellemstore virksomheder kan anvende systemet og dermed få glæde af efteruddannelsesstilbudene – til gavn for produktiviteten og væksten.

Samtidig er det altafgørende, at godtgørelsessystemet ikke lægger op til kassetænkning. I diskussionen om en voksen- og efteruddannelsesreform har der helt naturligt været sat meget fokus på antallet af uddannelsespladser. Uden så meget som at skele til behovet for uddannelsespladser proklamerede statsministeren i sin første åbningstale tilbage i oktober 1993, at der skal oprettes ikke mindre end 60.000 nye uddannelsespladser inden år 2000.

Men alt tyder på, at regeringens målsætning fra oktober 1993 var grebet ud af den blå luft, og jeg vil tillade mig at kategorisere regeringens målsætning fra dengang som endnu et forsøg på kunstigt at fjerne ledige fra arbejdsløsheds køen i lighed med, hvad der er tilfældet med orlovsordningerne.

Jeg har vanskeligt ved at se grunden til, at man skal udbygge antallet af uddannelsespladser, når en lang række kurser faktisk har vanskeligt ved at finde kursUSDeltagere. Jeg står her med en annonce indrykket i dagspressen af et AMU-center, og den tyder egentlig ikke ligefrem på, at der er mangel på uddannelsespladser, idet den dokumenterer, at der er ledige pladser inden for stort set alle områder, når AMU-centret således søger i dagspressen efter kursUSDeltagere.

Jeg må derfor sætte et stort spørgsmålstejn ved, om der overhovedet er dokumentation for, at en reform skal handle om en udvidelse af antallet af uddannelsespladser. Jeg tror snarere, at den skal handle om at bruge de afsatte midler – dvs. ca. 18 mia. kr., svarende til knap 2 pct. af bruttonationalproduktet – på en sådan måde, at vi sikrer, at vi får mest muligt for de afsatte ressourcer.

Endelig er der hele spørgsmålet om, hvordan efteruddannelsen skal stykkes sammen. Her vil det være en stor fordel, hvis der eksisterer et incitament til, at efteruddannelsen sker uden for normal arbejdstid. En række virksomheder, bl.a. Unimerko i Sunds, har indført et efteruddannel-

sessystem, der bygger på frivillighed, og hvor kurserne kører i direkte forlængelse af arbejdsdagen. Der gives ikke løn til deltagerne; til gengæld er kurset gratis. Man kan sige, at medarbejderne yder tiden, mens virksomheden leverer materiellet.

En anden model er den italienske, hvor medarbejderne for hver dag, de stiller til rådighed for efteruddannelse, får én dag til finansieret af arbejdsgiveren. Det vil sige, at det er en slags fifty-fifty-ordning, som hr. Aage Frandsen også var inde på.

Jeg mener i høj grad, at det handler om at tænke utraditionelt samt at finde frem til en model, der er så fleksibel som muligt, frem for på forhånd at lægge sig fast på lige netop antallet af uddannelsespladser.

Om den foreslåede dagsorden kan jeg sige, at Venstre ikke kan støtte den. Som arbejdsministeren allerede har været inde på, har vi indgået en finanslovaftale med regeringen i november 1994, og ifølge aftaletekstens ordlyd har regeringen pålagt sig selv at fremlægge en reform, hvor vi vil indgå som forhandlere, når reformen er fremlagt.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er en kendsgerning, at alle, der har bare lidt at gøre med voksen- og efteruddannelsesområdet, efterlyser en strukturreform. Området er vildtvoksende og helt uden styring, og kun få har noget, der kan minde om et overblik.

Samtidig er det ifølge regeringen et højprioritetsområde. Det vil sige, at der bliver tilført enorme ressourcer, og når det sker uden egentlige behovsanalyser og uden klare målsætninger, er risikoen for et enormt ressourcespild overhængende, og det er præcis her, vi står: Regeringen har sat sig som mål, at der inden årtusindskiftet skal etableres 60.000 nye uddannelsespladser.

Det er et mål, der helt og holdent er grebet ud af den blå luft, og som hverken er underbygget af en behovsvurdering eller ledsaget af en kvalitetsstrategi eller lignende.

Formuleringen af forespørgslen demonstrerer desværre kun alt for tydeligt, at SF er hoppet direkte på regeringens limpind. Et tilfældigt, men meget stort tal bliver et mål i sig selv på dette vigtige område. Det er immervæk deprimerende, når tingene udvikler sig på den måde og bliver forenklet således – eller måske er jeg uretfærdig, måske har SF en behovsanalyse, som dokumenterer, at tallet helt præcist er 60.000.